

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1182/2024
10.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Цемовић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за одржавање и обезбеђење објекта, имовине и других услуга „ББ“ а.д. Краљево, чији је пуномоћник Војислав Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3715/22 од 11.07.2023. године, у седници одржаној 10.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3715/22 од 11.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 158/21 од 16.05.2022. године, (која је исправљена решењем Основног суда у Чачку П1 158/21 од 06.09.2023. године исправљеног решењем Основног суда у Чачку П1 158/21 од 02.10.2023. године) ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено као незаконито решење туженог бр. ... од 12.08.2014. године и утврђено да исто не производи правно дејство почев од дана доношења па убудуће, и тужени је обавезан да тужиоца врати на рад на послове и задатке радног места који одговарају његовој стручној спреми и радном искуству. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 507.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3715/22 од 11.07.2023. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 158/21 од 16.05.2022. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревидент позива није разлог због кога се може изјавити овај правни лек у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао послове физичко-техничког обезбеђења. Анексом 4. Уговора о раду од 20.09.2012. године распоређен је са 50 % радног времена на послове референта 1. степена за организацију рада хигијене и редовног одржавања, а са 50 % радног времена на послове референта 1. степена за организацију рада ФТО. Тужиоцу је Анексом 5. Уговора о раду од 23.09.2013. године промењено место рада тако да је уместо Краљево уговорено место рада Чачак. Одлуком од 29.01.2014. године тужилац је изабран за председника Радничког синдиката туженог. Дана 04.07.2014. године тужиоцу је уручено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а 22.07.2014. године и допуна упозорења од 17.07.2014. године. Тужени је упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду и допуна упозорења доставио на изјашњење радничком синдикату који се на исте изјаснио 05.08.2014. године. Решењем туженог од 12.08.2014. године тужиоцу је на основу члана 179. став 2. Закона о раду отказан уговор о раду са припадајућим анексима због више учињених повреда радних обавеза предвиђених Уговором о раду од 21.04.2005. године и Анексом 4. Уговора о раду од 20.09.2012. године и то: неизвршавање, несавесно, неблаговремено и немарно извршавање радних обавеза (члан 9. став 1. тачка 2. алинеја а Уговора о раду), одбијање запосленог да се радно ангажује (члан 9. став 1. тачка 2. алинеја 3 Уговора о раду, односно члан 11. став 1. тачка 2. алинеја 3. Анекса уговора о раду); одавање пословне тајне друштва и прекорачење датих овлашћења (члан 9. став 1. тачка 2. алинеја б и о Уговора о раду); недолично понашање према непосредном руководиоцу и осталим запосленима (члан 9. став 1. тачка 3. алинеја г Уговора о раду) и непридржавање налога лекара, обављање других економских делатности у току трајања привремене спречености за рад (члан 11. став 1. тачка 7. Уговора о раду). После неуспелих покушаја уручења решења о отказу уговора о раду тужиоцу, исто је истакнуто на огласну таблу ТЦ Краљево о чему је сачињена службена белешка 14.08.2014. године. Правилником о организацији и систематизацији послова код туженог од 31.12.2010. године дат је опис послова за радно место референта 1. степена за организацију рада ФТО и организацију рада хигијене и редовног одржавања, обављање послова стручне подршке и координацију радне групе запосленог, а за које радно место је предвиђено обављање послова: истраживања, планирања, систематске

анализе развоја и надзора над објектима друштва или корисника услуга, спровођење или контролисање спровођења мера заштите и предузимања превентивне и друге мере у циљу спречавања наступања штетних последица, утрошка средстава за хигијену, средстава за рад, сачињавање извештаја по налогу претпостављеног и обављање других сродних послова по налогу претпостављеног. Одредбом члана 5. тачка 2. Колективног уговора послодавца, Споразума о продужењу важности од 31.07.2015. године, прописане су обавезе запосленог између осталог и обавезе да обавља послове у складу са законом и општим актом послодавца, да чува пословну тајну сходно актима послодавца и да поступа по упутствима за рад. Директор туженог је издао радни налог 23.09.2013. године, са применом од 07.10.2013. године, којим је тужиоцу наложена организација и координација извршилаца на пословима одржавања хигијене, редовног одржавања и обезбеђивања, које подразумева сачињавање предлога распореда рада, контролу поштовања распореда рада утврђеног од стране надлежног лица друштва, непосредну контролу рада извршилаца, у ком налогу је наведено да непридржавање по истом представља повреду радне обавезе. Код туженог је у спорном периоду било у примени Упутство за рад запослених на пословима непосредне физичке заштите од 01.09.2009. године, којим су прописане евиденције које се воде у пословима физичке заштите објекта па тако је предвиђен и регистар запажања контролора и представника МУП. Одлуком о заштити пословне тајне од 29.12.2006. године код туженог је регулисана форма пословне тајне, означавање степена пословне тајне на документима, кретање и евидентирање таквих докумената, саопштавање пословне тајне и повреда пословне тајне друштва.

Тужилац је коришћење годишњих одмора и слободних дана извршилаца на пословима хигијене редовног одржавања и обезбеђења по радном налогу од 23.09.2013. године, организовао са 34 дана закашњења. Тужилац је e-mailом позиван на редовне и ванредне састанке у Краљево али на исте није одлазио. По налогу директора туженог од 05.06.2014. године извршена је контрола стања хигијене и физичко-техничког обезбеђења у просторији РЈ Чачак, за коју је тужилац био задужен и установљено да супротно наводима у месечним извештајима тужиоца извршиоци у Чачку и Горњем Милановцу добијају довољне количине средстава за квалитетно одржавање хигијене и да је иста на задовољавајућем нивоу, те да запослени немају примедбе на одржавање хигијене. Тужилац је у време привремене спречености за рад 07.07.2014. године дошао у објекат АТЦ „Љубић“ Телеком Србија, на коме тужени врши услугу обезбеђења објекта за рачун овог корисника и фотографисао регистар запажања контролора и представника МУП који је потом од стране Републичког синдиката туженог достављен туженом у поступку процедуре давања отказа уговора о раду другог запосленог код туженог.

Апелациони суд је, полазећи од овако утврђеног чињеничног стања потврдио првостепену пресуду којом је усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог од 12.08.2014. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, са дејством од дана доношења па убудуће, и обавезао туженог да тужиоца врати на рад на послове и задатке радног места који одговарају његовој стручној спреми и радном искуству.

Правилно су, по налажењу Врховног суда, нижестепени судови применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Да би био законит отказ уговора о раду предвиђен наведеном одредбом потребно је да је запослени учинио повреду радне обавезе које су у тренутку извршења биле утврђене општим актом или уговором о раду и да постоји кривица запосленог.

Одредбом члана 184. став 1. Закона о раду поред осталог отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 2. овог закона послодавац може дати запосленом у року од 3 месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од 6 месеци од наступања чињеница које су основ за давање отказа.

У конкретном случају правилно су нижестепени судови закључили да тужени није доказао да је тужилац својим понашањем утицао на продужетак привремене спречености за рад која је трајала у периоду од 20.06.2014. до 30.06.2014. године и у периоду од 01.07.2014. године до 11.07. 2014. године. Чињеница да је и поред прописаног мировања у тужилац 07.07.2014. године посетио објекат АТЦ „Љубић“ и фотографисао регистар запажања контролора представника МУП, не представља доказ спречености за рад и спречавање његовог оздрављења, с обзиром да је убрзо после тог догађаја тужилац наставио да ради, а осим тога тужени није доказао да је током периода било којим поступком тужилац утицао на продужетак привремене спречености.

У вези истог догађаја од 07.07.2014. године за који се тужилац се терети да је прекорачио овлашћење одавањем пословне тајне друштва, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац није прекорачио своја овлашћења, фотографисањем регистара запажања контролора и представника МУП, јер је поступао у својству председника синдиката туженог од кога је тражено мишљење у поступку за давање отказа уговора о раду другом запосленом код туженог. Предметна фотографија је употребљена у те сврхе и није неовлашћено учињена доступном трећим лицима која нису запослена код туженог.

Повреда радне обавезе недоласка тужиоца на редовне и ванредне састанке које је шеф и координатор ТЦ Краљево одржавао, за коју се тужилац терети (несвесно, немарно, неблаговремено или немарно извршавање радних обавеза, одбијање и опструкција запосленог да се радно ангажује) не садржи време и место чињења повреде радне обавезе односно, за које време и место су били заказани састанци на које тужилац није дошао, па радње извршења нису конкретизоване. Нема конкретизације ни повреде радне обавезе тужиоца у виду достављања погрешних извештаја о стању хигијене и недостатку средстава за одржавање хигијене, јер се на основу извршене контроле туженог од 05.06.2014. године не може закључити време и место чињења или пропуста тужиоца у погледу сачињавања тих извештаја. Из чињенице да је контролом туженог од 05.06.2014. године констатовано да је хигијена задовољавајућа и да има потребних средстава за њено одржавање, не може се извести закључак да тужилац није вршио контроле нити да је био

потребан већи број контрола, те да је на тај начин нечињењем учинио повреду радне обавезе за коју се терети, односно одбијања радног ангажовања и неизвршавања радних обавеза.

Тужилац се терети и за недолично понашање према шефу ТЦ Краљево и другим запосленима, међутим тужилац у спроведеном поступку то није доказао.

Што се тиче повреде радне обавезе коју је тужилац учинио на тај начин што је са 34 дана закашњења доставио план годишњих одмора за 2014. годину које је требало да достави најкасније од 01.04.2014. године, правилно су нижестепени судови закључили да је тужени послодавац већ 02.04.2014. године знао за ту чињеницу, па је од 02.04.2014. године почео да тече рок од 3 месеца из члана 184. став 1. уговора о раду. Како је решење о отказу уговора о раду између осталих и из тог разлога донето 12.08.2014. године то је протекао рок од 3 месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа.

Имајући у виду да је оспорено решење незаконито то тужиоцу у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду припада право на враћање на рад, па су правилно нижестепени судови усвојили овај тужбени захтев.

Нису основани наводи у ревизији туженог који се односе на погрешну примену материјалног права, с обзиром да је по налажењу овог суда, од стране нижестепених судова правилно примењено материјално право, а ревизијом туженог се указује и анализира чињенично стање, које према члану 407. ЗПП не представља разлог за изјављивање овог правног лека.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**